

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

ณเฑาะว์ละสอนผม

ปีนี้จะไปทอดกฐินที่วัดโพธิ์ (แล้วแต่ท่านจะกำหนดวันมา) คือให้ทางนุ่ง กำหนดให้ ต้องเอามาบวกกัน คือทางนี้ว่างทางนุ่งก็ว่าง ระยะว่างเราก็รับกันได้เลย บางทีทางนุ่งไม่ว่างทางนี้ว่างมันก็ขัดกัน นุ่งละถึงเวลาจวน ๆ เข้าไปแล้วเรามาปรึกษากันวันว่าง ระหว่างสองวัดนี้นะ ทางนุ่งก็ว่างทางนี้ก็ว่างก็เอาได้เลย เท่านั้นละ เพราะทางนี้ไม่ว่างอยู่ตลอด ๆ ทางนี้ไม่ว่างมากกว่าทางวัดโพธิ์ ว่างเมื่อไรเราก็ตกลงกันปั๊บเลย

ตกลงปีนี้ที่บ้านแพ่ง ปีกลายนี้เราเว้นไม่ได้ทอดหนึ่งปี นอกจากนั้นก่อนหน้านี้เราทอดประจำ ๆ ปีละสองกอง วัดถ้าเกี่ยวอะไรสูง ๆ ภูเขา กับวัดบ้านแพ่ง ปีนี้เราหมุนเข้ามาวัดโพธิ์ก็เป็นอันว่าผ่านละ ทางบ้านแพ่งก็ผ่าน ทางไหนผ่าน จะเข้าวัดโพธิ์ เราเคยปรารภเกี่ยวกับเรื่องวัดโพธิ์..เห็นทางนุ่งทอดทางนี้ทอด วัดโพธิ์นี้เป็นวัดใหญ่วัดโตเห็นเสียบ ๆ มันเป็นอย่างไรน้ำ เราจึงได้ปรารภขึ้นมาว่าวัดโพธิ์เราเป็นวัดใหญ่วัดโต แล้วเป็นวัดหลวงด้วย ทำไมปีนี้เป็นอย่างไรเห็นเสียบ ๆ ไม่มีใครทอดเธอ ว่าอย่างนั้นนะ ถ้าไม่มีใครทอดเราจะเอาเลย จับจุดเลย ได้ทราบว่ามีแล้ว อย่างนั้นละเรื่อง จากนั้นมาจึงมาต่อกันอีก ถ้าไม่มีจริง ๆ เราจับจุดเอาเลย กำหนดปั๊บปั๊บใส่ตุ้มเลย

วัดเรานี้ดูว่ามีแล้วนะวันที่ ๑ เลย เป็นศรีไทยใหม่ละมั้ง จำไม่ได้ คิดว่าเป็นศรีไทยใหม่ อุดรศรีไทยใหม่มาขอทอดกฐิน วันที่ ๑ มหาเลยเชียว วัดเรานั้นไม่มีปัญหาอะไร มีไม่มีก็ไม่มีสนใจของตัวเองนะ วัดเราไม่สนใจ หมุนแต่ข้างนอก

(ลูกศิษย์กราบเรียนว่าวันนี้จะไปประชุมที่เวียงจันทน์ เรื่องที่หลวงตาจะไปพักค้างคืนที่เวียงจันทน์วันที่ ๓๑ มีนาคมนี้) อะไรก็ตามเถอะเรามีวิเวกว่ามีของขงของขลัง วัดถุมงคลอย่าเอามายุ่งนะกับเรา มงคลเมงเคง ตัวมันเองไม่มีมงคลอะไรเลย หาแต่ภายนอกมาเป็นมงคล ฟาดตัวเองให้เป็นมงคลไปไหนจำเลย นั้นมงคลอยู่กับตัวเราเอง บอกไม่ได้เป็นอันขาด (ถ้าเขาเสนอมายกยกเล็กไปเลยนะครบวัดถุมงคล) เลิกโดยเด็ดขาดกับเราเรื่องวัตถุที่ขลัง ๆ แข็ง ๆ อย่า ว่าอย่างนั้นทันทีเลย

เราไม่เห็นสิ่งใดขลังยิ่งกว่าธรรม ธรรมขึ้นภายในใจนี้ครอบโลกธาตุ เห็นประจักษ์อยู่ในใจ สิ่งเหล่านั้นมีอะไร มาเสกกันเฉย ๆ เข้าใจไหมละ เพราะฉะนั้นถึงปิดทันทีเลย อย่ามายุ่งนะ เภาในที่ไม่คัน หาเภาที่นั่นที่นี้ถลอกปอกเปิก ที่คันไม่เภา สู้หมาขี้เรื้อนไม่ได้ หมาขี้เรื้อนเภาที่ตรงไหนมันคันตรงนั้น ไอ้เรานี้เภาหุ่นเภานี้ สู้หมาขี้เรื้อนไม่ได้ อย่ามายุ่งนะ ขลังอย่างนั้นขลังอย่างนี้หาเหตุหาผลหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมมีกฎมีเกณฑ์มีเหตุมีผลทุกอย่าง อย่าเอาเรื่องภายนอกๆ ปลาๆ มาใส่ มาทำลายศาสนา ไม่เอาเราบอกตรงๆ เลยเรา ถ้าเดินตรงไหนเดินตรงนั้น การที่จะดำเนินที่ไหนเราพิจารณาเรียบร้อยแล้วๆ ค่อยก้าว เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ปรึกษาใครง่ายๆ ไม่ค่อยปรึกษา คิดดูอย่างช่วยโลกเราไม่ปรึกษาใคร เราจะพิจารณาของเราเรียบร้อยแล้ว ช่องแคบช่องกว้างจะออกตามการพิจารณาแล้วไม่ผิด ถ้าธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ไปสู้มส์สู้มส์ทำผิดทั้งนั้นแหละ

อย่างที่ว่าช่วยชาติคราวนี้เหมือนกัน เราไม่ได้ปรึกษาใครเลย ส่วนมากผู้ใหญ่ๆ อาจจะข้องใจๆ ว่าควรจะปรึกษาปราชญ์อะไรๆ นี้ เราไม่ปรึกษา นี่จะขัดใจอยู่นะ เราทราบแต่เราไม่พูด จนกว่าจะเรื่องราวแสดงออกมาถึงตอรับกันทันทีเลย ถ้าไม่มีก็ต่างคนต่างคิด หัวใจมีทุกคน ใครจะคิดไปยังไง ปล่อยให้คิดไป เราก็คิดเต็มกำลังของเราแล้วเราก็ก้าวเดิน เพราะเราเป็นผู้นำ ต้องคิดให้ละเอียดลออทุกอย่างความเป็นผู้นำ ไม่ใช่จะคิดแล้วอะไรๆ ก็ทำไปตามความคิดเฉยๆ ไม่เอาะนี่ ทำอะไรสู้มส์สู้มส์ทำไม่เอา ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่มีแบบมีฉบับ ถ้าว่าถามว่าเพราะเหตุไร เพราะเหตุนี้ตอบทันทีเลยนั้น คำตอบออกมาแล้วตั้งแต่คำถามยังไม่มา มันคิดเรียบร้อยแล้ว คือสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว เพราะเหตุไรเพราะเหตุนี้ รับเลยๆ อย่างนั้น

เมื่อวานเราก็ไปดูวัดถ้ำผาปู่ไซไหม (ครับ) นานๆ ไปที่หนึ่ง ตั้งแต่ท่านอาจารย์คำดีเสียไปแล้ววัดถ้ำผาปู่รู้สึกจะออบออบ ไปเตือนท่านเผยอย่าอ่อนแอหนักนะ เผย บอกตรงๆ ที่เราไปตั้งแต่ครูบาอาจารย์ที่สนิทกันมากคือท่านอาจารย์คำดี ท่านจริงจังมาก ท่านไม่สนใจจนกระทั่งท่านมรณภาพ ท่านสนใจเมื่อไร เป็นผู้ใหญ่ท่านไม่ลืมตัว ท่านอาจารย์คำดีได้พูดกันอย่างสนิทสนมจริงๆ ทุกอย่างเปิดออกสู่กันฟังหมดเลย ระหว่างเรากับท่านอาจารย์คำดี

ได้ยินพระเถรเล่าให้ฟัง ส่วนมากก็ท่านเผย แต่ก่อนท่านสนิทแล้วใครต่อใครไม่ขึ้นต้นก็ตอนปลายว่าอย่างนั้น ประชุมกันที่ไรไม่ขึ้นต้นก็ต้องตอนปลาย ท่านอาจารย์ต้องมาอยู่ที่นั่นจนได้ พระเหล่านี้ไปอยู่กับท่านมหาบัวนี้ถูกขนาบแตกกระเจิงไปหมดเลย คือท่านไม่ดู เห็นว่าเรานี้ดูด้วยเด็ดขาดจริงจังด้วย ท่านจึงยกมาพูดเสมอ ท่านฝึกหัดนิสัยท่านได้ร้อยเปอร์เซ็นต์นะ นิสัยของท่านท่านฝึกหัดได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เราไม่เคยฝึกหัดมีแต่เสริม มันเสริมในตัวมันเคยชินแล้วมันออกของมันเอง ท่านฝึก แต่ก่อนนิสัยผมไม่เป็นแบบนี้ท่านมหา คือนิสัยท่านสุภาพเรียบร้อยหมดเลย เราก็ดูท่านนาน

ที่นี้เวลาคุยกันสนิทสนมเข้าท่านบอกว่า เดิมผมไม่ใช่เป็นนิสัยอย่างนี้ท่านมหา นิสัยผมผาดโผนโจนทะยานมาก อะไรไม่ทันใจฟาดเข้าป่าปาเข้าป่าหมด ท่านว่า

อย่างนั้น พอตีโปโดนเอาที่เขาเอาผ้ามาบังสุกุล แล้วตัดผ้าให้เณรเย็บผ้าสบงถวายท่าน อันนี้ละตัวได้ตัดสันดานผม ท่านว่าอย่างนั้น เณรนะเย็บผ้าผิด พอเย็บผ้าผิดแล้วดูแล้ว ฉีกต่อหน้าเณรเลย นั่นละนิสัยท่านเป็นอย่างนั้น ท่านไม่เอาแล้วฉีกทิ้งเลย ผ้าใหม่ ๆ ที่นี้ พอฉีกแล้วไปดูเห็นเณรนั่งอยู่ข้างต้นเสาหุ่นต่าง ๆ มันไปนั่งร้องไห้อยู่เณรที่เย็บผ้า

นั่นละเป็นธรรมกถึกเอกสอนผม เณรนี้ละสอนผม เลยสะดุดใจก็กัณฑ์ที่เลย มากี่ เออ นิสัยเราไม่เป็นมาเพียงวันนี้ มันเป็นมานานแสนนาน ถ้ายิ่งนานกว่านี้อายุ พรรษาแก่เข้าไปเท่าไรมันยิ่งจะสั่งสมทฐิมานะ ความวู่วามอย่างนี้หนักเข้า ๆ ไม่เป็น ประโยชน์อะไร คิดดูตั้งแต่ประสาจักรเย็บผิดเท่านั้น ก็ไปจับฉีกต่อหน้าต่อตาเณร จนกระทั่งเณรร้องไห้ ไม่เสียใจร้องไห้ได้ยังไงคนเรา ตั้งแต่นั้นตัดเลยนะ ท่านจึงไม่ดู ท่านว่าอย่างนั้น ตั้งแต่นั้นมาตัดหมดเลย ไม่เคยดูเคยดำใครทั้งนั้นแหละ

เพราะฉะนั้นเวลาท่านมีการประชุมไม่ขึ้นต้นก็ต้องตอนปลาย ยกเราเข้าไปตรง นั้นเลย คือท่านไม่ดู นี่ถ้าไปอยู่กับท่านมหาบัวแล้วพวกนี้แตกกระจายไปเลย มันอยู่ ไม่ได้ถูกขนาบ เพราะท่านไม่ดู แต่ก่อนท่านดู ไร่เราไม่ละชิอันนั้นท่านก็เลยเอาเรามาใช้ ท่านอาจารย์คำดีท่านนิสัยเด็ดเดี่ยวนะ สนิทกันมากกับเรา ท่านยังพูดต่อหน้าต่อตา ขรราวาสผู้ใหญ่ เวลาไปส่งท่านไปผ้าตัดต่อมลูกหมาก ขึ้นเครื่องบินมา เครื่องบินไปส่ง ท่านถึงจังหวัดเลย พอลงมาแล้วท่านส่งคำมา บอกว่าฝากความคิดถึงบุญถึงคุณไปหา ท่านมหาบัวด้วยนะ ว่าอย่างนั้น ท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมา

พอทางนั้นมาแล้วตามเรื่อง อู๊ย ทำไมพูดอย่างนี้ เราเคารพท่านเต็มหัวใจนี้ละ ท่านหากสั่งมาอย่างนั้น ว่าท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมานะ ท่านไม่ถือตัว ถ้าหาก พูดตามเรื่องธรรมแล้วจริง เรายอมรับ เพราะเวลาขัดข้องอะไรท่านเล่าให้ฟังจนกระทั่ง โอ้ มาเร็วนะ เราไม่ลืมนะ คือตอนเช้าตีสี่ท่านลงมาเดินจงกรม ตอนนั้นจิตท่านกำลัง หมุน ไปติดปัญหาขวางหัวอกเลย เอ้ ทำยังไง มันเหมือนหอกเหมือนหลาวติดปัญหาแก้ ไม่ตก ไม่ระลึกรถึงใครได้เลย ระลึกรถึงแต่ท่านมหาองค์เดียว ท่านว่าอย่างนี้ มีท่านมหา เท่านั้นจะแก้ได้

ออกจากที่จงกรมก็เข้าไปจุดธูปจุดเทียน กราบพระ แทนพระอยู่ข้างล่าง เสร็จ เรียบร้อยแล้วท่านไม่พูดธรรมदानะ ท่านว่าขออาราธนาคุณนะ จุดธูปจุดอะไรเรียบร้อย แล้ว ขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน แล้วบันดลบันดาลอะไรก็ไม่รู้นะเราก็ดี เราก็กักเขปึกขาไปวันนั้นอีกแหละ โอ๊ย มาเร็วอยู่นะ เร็วอะไร มันจะได้พูดกัน เวลาท่าน เล่าให้ฟังท่านเล่าอย่างนี้ละ ท่านติดปัญหามันขวาง เรายอมรับ ปัญหาอันนี้ถ้าลงติดแล้ว แก้ไม่ตกนี้เหมือนหอกเหมือนหลาว เพราะปัญหาอันนี้เป็นปัญหาธรรมะอัตโนมัตติ

ความเพียรอัตโนมัติ ถึงขั้นนี้แล้วมันจะหมุนของมันตลอด ถ้าติดตรงไหนขัดกันตรงนั้น เรียกว่าเราไม่ตายมันตายว่าจั้นเถอะนะ ให้ถอยกันไม่ถอย ท่านมาติดปัญหาอันนี้แหละ

เลยเข้าไปจุดธูป ท่านเล่าให้ฟังเอง ท่านไม่ปิดไม่บังกับเรา ขออาราธนา ว่า อย่างนั้น ท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน พอวันนั้นเราก็ไปจริงๆ เราก็ไม่เคยไปวัดถ้าผา ปู นั้นไปครั้งแรกนั้น ไปไหนแรก โอ๊ะ มาเร็วอยู่นะ เร็วอะไรๆ เตียวๆ มันจะได้พูด กัน ท่านจึงเล่าให้ฟังถึงเรื่องอาราธนา ที่นี้ก็เป็นอย่างจริงๆ นะ ท่านก็เล่าเรื่องปัญหาท่าน พิจารณาเข้าไปไปติดปัญหาตรงนั้น นั่งกันอยู่สองต่อสองปิดประตูไม่ให้ใครเข้าไป นิสัย ท่านกับเราตรงกัน เวลาจะพูดธรรมะสาระสำคัญอย่างนี้ไม่ให้ใครเข้าไป เราเป็นอย่าง นั้น ท่านก็เป็นแบบเดียวกัน ปิดประตูหมดเลย เข้าไปคุยกันสองต่อสอง

ทีนี้พอไปถึงตอนที่ท่านติดปัญหาท่านแก้ปัญหาไม่ตก กำลังเป็นหอกเป็น หลาวทิ่มแทง เวลานี้หัวอกจะแตก ท่านก็เล่าให้ฟัง เล่าไปๆๆ พอเล่าจบลงเราก็แก้ให้ ท่าน ถวายปัญหาตอบปัญหาถวายท่าน ท่านร้องโก้งเลย เอ้อ ขึ้นทันทีเลย เจ็บๆ นะ อยู่กันนั้น แสดงว่าถึงใจเต็มที ร้องโก้งขึ้นเลย สองคนในห้องเท่านั้นนะ เอ้อ เอาละที่นี้ เปิดทางแล้วเข้าได้แล้วที่นี้ท่านว่า เปิดแล้วทางเปิดแล้วประตูเปิดแล้ว เข้าได้แล้วขึ้นเลยทันที ก็เป็นอย่างนั้นละ นี่ละปัญหาทางใจ พอท่านเล่าขึ้นปั๊บๆ พอฟังแล้วขัดข้อง ตรงไหนแก้ปั๊บมันก็ทะลุเลยอย่างนั้นละ

อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุแล้ว ตอนที่ท่านสำเร็จนี้เป็นตอนท่านหุหนวก แล้ว ไปก็กราบเรียนท่าน ที่นี้มีคนไปด้วย เราไม่อยากให้ใครฟังด้วย เพราะธรรมะนั้น เป็นธรรมะสำคัญ จะกราบเรียนท่านเราหุติท่านหุหนวก ต้องพูดเสียงดัง เสียงดังก็ได้ ยินทั้งหมด เราก็เลยเขียนหนังสือน้อยไปเท่าฝ่ามือ ถวายปัญหาท่าน ท่านจับหนังสือนั้น แล้วท่านยกจบก่อน แล้วท่านอ่านด้วยความยิ้มแย้ม เสร็จแล้วท่านก็ปั๊บแก้ตอบปัญหา มา พออันนั้นแล้วยังมีอีก เราก็ถามเข้าไปอีก พอถามปัญหาเสร็จสองข้อตั้งแต่นั้นเลย ไม่ถามกันอีกเลย ท่านผ่านได้แล้ว ท่านผ่านบั้นแก่ ท่านไม่ได้นอนใจ ท่านพูดอย่าง เปิดเผยนะท่านอาจารย์คำดี ท่านไม่ปิดไม่บังไม่สงวนศักดิ์ศรีอะไรของท่าน บอกว่าท่าน มหาบัวนี้เป็นอาจารย์ของอาตมาว่าจั้นเลย บอกว่าท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมา ไม่ปิดไม่บัง ว่าเลย ท่านนิสัยใจเด็ด ท่านอาจารย์คำดีใจเด็ด

พวกแม่ชีเรามาจากห้วยทรายก็คน (๑๗ ครั้ง) ห้วยทรายเราไปจำพรรษาอยู่ นั้น ๔ ปีนะ มหาภูบาลเป็นเณรอยู่ที่ไล่แม่ชีแก้วลงภูเขาร้องให้ลงอยู่ด้วย นี่แม่ชีแยงมา อยู่ที่นี่ ตอนนั้นผู้เฒ่าแม่แก้วก็อยู่ที่นี้ แม่ชีแยงนี้มาอยู่ที่นี้ ที่นี้เขาเอากล้วยไปให้หนึ่ง กกล้วยสุก เอามาแล้วทำไ้กล้วยนี้ละ จะเอาเก็บไว้ที่ไหน เก็บไว้ไม่ดีหมากินนะ ว่าจั้น แม่ชีคนนี้ละ ยอดนักปราชญ์นี้ แก้กั้ปั๊บเอาเข่งนี้ไปซ่อนไว้ในป่า ไปซ่อนหมา เอาเข่ง

กล้วยสุกไปซ่อนไว้ในป่า นั่นละหามาฉันไม่มีปัญญา มันไม่ฉลาด นี่ฉลาดมาก เอาไปซ่อนหมาไว้ในป่า

มันเคยมีไหม ไปวางไว้กับดินนั่นนะ ไปเอาแข่งกล้วยไปไว้ในป่าไปซ่อนหมา พอตีเราเข้าไป ไปได้ยินนั้นก็ใส่เปรี้ยวเลย มันหมดจริงๆ นะความคิด ลึ้นทำจริงๆ กล้วยทั้งเซ่งนั้นเอาไปซ่อนในป่าไปซ่อนหมามันเคยมีไหม ยกขึ้นไว้ที่ไหนให้พ้นปากหมาก็เป็นอันหนึ่ง ไว้ที่ไหนก็ไว้เถอะใช้ไหมถ้าอย่างนั้น พ้นปากหมา อันนี้ไปซ่อนในป่า ปัญญาฉลาดมากนะนี่ เราไม่ลืมนะ มันสะเทือนใจมาก เพราะฉะนั้นมาถึงจ้อยเรื่อย เอากล้วยสุก ๆ ใส่เซ่งเต็มอยู่ขึ้นไปซ่อนไว้ในป่า ไปซ่อนหมา โอ้

แต่ก่อนห่วยทรายนี้ ทางผ่านไปมุกดาหารนี้ไม่มี ภูเขาอยู่ทางนั้น วัดอยู่ตีนภูเขาทางนั้น ทางผ่านไปไม่มี เวลาจะประชุมเราก็ลงจากภูเขาตอนกลางคืน จุดไฟแล้วก็ไปประชุม แล้วก็ขึ้นมาภูเขา เวลานี้เขาทำถนนกว้างขวางมากแล้ว จากสี่แยกสมเด็จทะเลถึงมุกดาหาร ทางกว้างมาก ทางนั้นเลยเปิดโล่งหมด เป็นคนละฝั่งไปเลย วัดป่ากับภูเขาเป็นทางหาความสงบไม่ได้ละ

ท่านเจ้าคุณวัดโพธิ์ก็เป็นอันว่าทอดกฐินท่านแล้ว คงทราบแล้วมัง (หลวงปู่ท่านยิ้มทั้งวัน) หาเรื่องบ้ามาพูด หลวงปู่ท่านยิ้มทั้งวัน เราเป็นบ้าทั้งวันไม่ว่าเลย วันโพธิ์เป็นวัดใหญ่ ส่วนมากเณรมากนะ คือท่านเจ้าคุณนี่ท่านรักเด็ก เณรจึงมากกว่าพระมากมาเป็นประจำ ท่านสุภาพนะท่านเจ้าคุณรองสมเด็จ ท่านเป็นพระสุภาพมาตั้งเดิมเราเป็นพระวู่วาม มีแต่เราละโจมตีท่าน ท่านเจียบมาตลอด ส่วนมากมีแต่เราโจมตีท่านอย่างเมรุเห็นใหม่ละ เมรุวัดโพธิ์ทุกวันนี้ นั่นละเราเป็นคนฝ้ายโจมตี ใครมาพูดอะไรล้มไปตามเขาๆ เลยขึ้นไม่ได้ มันโมโห ได้ยินคำไหนมันฟังไม่ได้

วงราชการผู้ใหญ่ๆ มาคิดมาค้านอะไรก็ล้มตามเขา เดี่ยวล้มตามคณะนั้นล้มตามคณะนี้ เราที่ฟังอยู่ข้างนอก นี่เราลั่นคำแล้วนะ เอ้า ทำเราจะช่วย ขาดแล้วนะนั่น ลงได้พูดคำนั้นแล้วขาดไปแล้ว อะโรมาเตะให้ล้มอย่างนั้นเตะให้ล้มอย่างนี้ เข้าไปก็ไปตีเอาท่านเจ้าคุณละชี มันเป็นยังงี้ชัดเอาใหญ่เลย ใส่นั่นใส่นี้ เราเป็นฝ้ายโจมตีท่านสุดท้ายก็เราขึ้นนะนั่น เมรุ เราเป็นคนหาเงินให้ ขึ้นหมดเลย เขอ้างอย่างนั้นอ้างอย่างนี้ เรามาตอบฟาดเอาเสียอธิบตีศาลหน้าชิตไปเลยกับเรา เพราะไปที่ไหนแกเคยชู่พระประชุมพระที่ไรแม้แต่สมเด็จเจ้าวัดพระศรีมหาธาตุท่านสุภาพเรียบร้อย อันนี้ถือว่าเป็นหัวหน้าศาลละชี ว่าอะไรชู่พระชู่เณร

พอตีเราเข้าประชุมวันนั้น.แต่ก่อนเราไม่ได้เข้า วันนั้นเข้าประชุมชิต แกเคยโจมตีพระก็ชัดพระละชี บ้าตัวนี้มันอยู่ในนั้นชิต ใส่เปรี้ยวทันทีหน้าหายไปเลย หน้าชิตไปเลย อย่างนั้นละเวลาตอบ ธรรมะป่าตอบไม่ได้เหมือนใคร เอ้า คนๆ เดียวรักษา

ศาสนาไม่ได้ ลูกศิษย์ของท่านเจ้าคุณทั้งนั้น เอ้า เราจะนำว่าจ้เลย ชัดขึ้นเลย อย่างนั้นละ เขาโจมตีเขาจะไม่ให้ขึ้น เรารู้อุบายวิธีการเขาหมดแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเปิดเอาทีเดียวใส่ ตูมเลย หายไปหมดเลย เพราะเก็บไว้เรียบร้อยแล้ว นี่ก็ขึ้น ๕ แสน เมรุวัดโพธิ ๕ แสน บ้านแพง ๖ แสน เราก็อำไว้ให้ เราเป็นคนหาเงินให้ เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*